

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság a személyesen eljáró **dr. Garajszki Zoltán** (1037. Budapest, Remetehegyi út 194/B.) szám alatti lakos felperesnek - a dr. Asbóth Ede elnökhelyettes által képviselt **Magyar Ügyvédi Kamara** (1054. Budapest, Szemere u. 8., hivatkozási szám: Üif. 812/2006/3.) alperes ellen, közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság az alperes Üif. 812/2006/3. számú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően *hatályon kívül helyezi*, és az eljáró hatóságot *új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára kötelezi*.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illetéket az alperes teljes személyes illetékmentességére tekintettel az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2006. február hó 3. napján az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. tv. (Ütv.) 106. § (2) bekezdés c) és d) pontja alapján az általa alapított Garajszki Ügyvédi Irodának az ügyvédi irodák és saját magának, mint az iroda tagjának az ügyvédek névjegyzékébe történő felvételét kérte. A felperes kérelme benyújtásával egyidejűleg a Budapesti Ügyvédi Kamara Összeférhetlenségi Bizottságához címzetten is előterjesztett állásfoglalás kiadása iránti kérelmet arra vonatkozóan, hogy az általa végzett könyvvizsgálói tevékenység nem összeférhetetlen az ügyvédi tevékenységgel. A Budapesti Ügyvédi Kamara a 2006. április 24-én kelt 2006. Eln. 470/4/1. számú határozatával a felperes tagfelvételi kérelmét elutasította. A határozat indokolása szerint a választott könyvvizsgáló és a megbízó társaság között tartós, visszterhes és munkavégzési kötelezettséggel járó, sajátos közérdekvédelmi funkciókat tartalmazó társasági jogi jogviszony áll fenn. A választott könyvvizsgáló tevékenysége az Ütv. 6. § (1) bekezdés a) pontja alá eső olyan, munkavégzési kötelezettséggel járó jogviszony, mely egyértelműen elhatárolható, és következetesen el is határolandó az Ütv. 5. § (3) bekezdés a) pontja szerinti tanácsadástól, az eseti szakértői tevékenységtől, és amelyre az Ütv. 6. § (2) bekezdésének c) pontjában megfogalmazott mentesség nem vonatkozik. A határozat indokolása kimondta továbbá, hogy a Magyar Könyvvizsgálói Kamaráról és a könyvvizsgálói tevékenységről szóló 1997. évi LV. tv. (Kktv.) 27. §-a szerinti eseti, tanácsadási jellegű könyvvizsgálói tevékenységgel kapcsolatban az összeférhetlenség ügyvédi vonatkozásban ab ovo nem áll fenn.

A felperes fellebbezett az elsőfokú határozattal szemben, melyben kifogásolta, hogy a támadott határozat nem szól az ügyvédi irodával kapcsolatos kérelméről, de tartalmát tekintve e vonatkozásban is elutasító határozatnak kell tekinteni.

Kifogásolta továbbá az eljárás és a határozathozatal hosszúra nyúlt idejét, mely által a hatóság megsértette a Közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket.) 4. § (1) bekezdését, valamint a 33. § (4) bekezdését. Hivatkozott arra, hogy a határozat ferdítően idézi az általa csatolt MÜK 2005/43. számú átirat tartalmát, a hivatkozott levél amellet, hogy utalt az Ütv. 5. § (3) bekezdés a) és c) pontjára, ezt követően hivatkozott még az Ütv. 6. § (2) bekezdés c) pontjára is. Kifejtette, hogy álláspontja szerint a könyvvizsgálói tevékenységek tartalmukat tekintve szakértői tevékenységnek minősülnek, független szakértői tevékenységnek tekintendők, aminek alapján e tevékenységek az Ütv. 6. § (2) bekezdés c) pontja alá tartoznak. Utalt a Szegedi Ügyvédi Kamara Elnökségének 188/1999. számú határozatára, mely szerint a szegedi ügyvéd minden korlátozás nélkül végezhet és végez is könyvvizsgálói tevékenységet. Az egyenlő elbánás elvének a Magyar Ügyvédi Kamarán belül is érvényesülnie kell, tehát ha évek óta szabadon gyakorolható a könyvvizsgálói tevékenység, akkor miért alkalmazhatná másképpen ugyanazon törvényeket a Budapesti Ügyvédi Kamara a felperes esetében.

Tévedett az elsőfokú hatóság, amikor a választott könyvvizsgáló és ügyfele közötti viszonyt társasági jogi jogviszonynak tekintette. A könyvvizsgálói tevékenységet alapvetően a Kktv. szabályozza, a kötelező könyvvizsgálat eseteit pedig egyéb jogszabályok, mindenekelőtt a Számviteli törvény. A törvényes könyvvizsgálói megbízatás általában határozott időre történő választással jön létre, de a támadott határozat minősítéseit jogszabály nem tartalmazza, így azok önkényesek.

A felperes az időközben részére kézbesített Üif/811/2006. számú határozatra is tekintettel, mely az összeférhetlenségi bizottsághoz benyújtott kérelme tárgyában született, bejelentette, hogy alkalmazotti státuszát 2006. május hó 31. napjával megszüntette, és 2006. június hó 1. napjától a könyvvizsgálói tevékenységet a könyvvizsgálói társaságában meglévő tagi jogviszonya keretében végzi, ezáltal kérelmét úgy módosította, hogy az Ütv. 106. § (2) bekezdés c) és d) pontja alapján kérte a Garajszki Ügyvédi Irodát az Ügyvédi Irodák Névjegyzékébe, saját magát, mint az iroda tagját az Ügyvédek Névjegyzékébe 2006. július hó 1-i hatállyal felvenni. Előadta, hogy az összeférhetlenségi bizottság a Budapesti Ügyvédi Kamara Elnöksége elé terjesztette kérését, mely tárgyban elutasító határozat született, mely határozatot csak a BÜK tagja volt jogosult fellebbezni, ezért a fellebbezést a felperes helyett dr. Gellér Balázs József terjesztette elő. A fellebbezés tárgyában született Üif/811/2006. számú határozatot a Budapesti Ügyvédi Kamara Elnökségének 470/4/1. számú határozatának kézhezvétele, illetve fellebbezésének előterjesztését követően kapta kézhez, alapvetően az indokolja a fellebbezése kiegészítését, hogy kifejthesse, miért nem lehet a tagfelvételi kérelme esetében alkalmazni az összeférhetlenségi állásfoglalás kérelemben hozott MÜK Elnökségi határozatot.

A Budapesti Ügyvédi Kamara Elnöksége az Ütv. 106. § (2) bekezdésében foglalt jogkörben járhat el, ennek megfelelően került szabályozásra a BÜK alapszabályának V.2. pontja is. Ezen szabályok által meghatározott körbe nem tartozik bele, hogy összeférhetlenségi állásfoglalás kérestről a BÜK Elnöksége határozattal döntsön, emiatt az eredeti határozat jogellenes, és a MÜK Elnöksége azt nem hagyhatta volna helyben, hanem kizárólag annak hatályon kívül helyezéséről dönthetett volna. A MÜK Elnöksége azzal, hogy érdemben és helybenhagyólag döntött a kérdéses BÜK Elnökségének határozatáról, másodfokú szervként járt el, holott ez a tárgy nem tartozik azon témák közé, amelyekben a MÜK Elnöksége részére biztosított lenne a másodfokú határozathozatal lehetősége az Ütv. 113. § (2) bekezdése szerint. Iratellenes továbbá, hogy a támadott határozat szerint a felperes élt fellebbezéssel, holott számára nem biztosított fellebbezési jogot a BÜK Elnökségi határozata, ebből következik az a hiba is, amely szerint a határozat kézbesítése viszont a felpereshez történt, és nem a valódi fellebbezőhöz.

Álláspontja szerint az Üif/811/2006. számú határozat tartalmi szempontból is jogsértő, ezért alkalmazására a felvételi kérelme ügyében nincs jogszerű lehetőség, mindezek alapján kérte a másodfokú hatóságot, hogy az Üif/811/2006. számú határozatot hagyja figyelmen kívül a tagfelvételi kérelme elbírálásánál, és módosított kérelmének megfelelően döntsön.

A felperes fellebbezése folytán eljár alperes a 2006. június 12. napján kelt Üif. 812/2006/3. számú határozatával a felperes fellebbezését elutasítva az elsőfokú döntést helybenhagyta. A határozat indokolása szerint a felperes által a Magyar Könyvvizsgálói Kamara tagjaként végzett könyvvizsgálói tevékenység csak akkor értelmezhető az Ütv. 6. § (2) bekezdése által meghatározott kivételként, ha fogalmilag szakértői tevékenységnek tekinthető. A független könyvvizsgáló tevékenysége biztosítékot jelent a gazdasági élet szereplői számára arra, hogy az auditált beszámoló a társaság tényleges pénzügyi helyzetét tükrözi, és arra üzleti döntéseiket alapozhatják. A könyvvizsgáló tevékenység tartalma döntően az ellenőrzés, a könyvvizsgáló a társaság pénzügyi helyzetét, a számviteli dokumentumok szabályszerűségét a számviteli szabályok tükrében vizsgálja. Az első fokon eljár szerv helyesen értelmezte tehát, hogy a Kktv. 29. § (2) bekezdés első fordulatában „a független szakértőként köteles eljárni” szóhasználat nem a könyvvizsgálói tevékenység fogalmi meghatározását, hanem a munkavégzéssel szemben támasztott követelményt tartalmazza. A kamarai tag által ellátható tevékenységek felsorolásával a törvény meghatározza a könyvvizsgálói tevékenység mellett végezhető ún. rokon tevékenységeket, melyek között egyébként nem szerepel a jogi tanácsadás, a képviselő és okiratszerkesztés. A könyvvizsgálói tevékenység fogalmába nem tartozó tevékenységként tünteti fel a Kktv. 27. § b) pontja a gazdálkodó szervezetek alapításával, átalakulásával, megszűnésével, folyamatos működésével, gazdálkodásával kapcsolatos pénzügyi, adó-, számviteli és kapcsolódó számítástechnikai, szervezési szakértői tevékenységet, szakvélemény készítését, az ezekkel kapcsolatos tanácsadást. A kamarai tag bármilyen más, a könyvvizsgálói tevékenységgel összeegyeztethető tevékenységet folytathat. A könyvvizsgálói tevékenység, illetve az emellett végezhető tevékenységek a kamara teljes jogú tagja által szabadon végezhetők, méghozzá vállalkozás keretében, vagy önállóan, vagy könyvvizsgálói társaság tagjaként, alkalmazottjaként. A könyvvizsgálói tevékenységnek, illetve a mellette végezhető tevékenységeknek vannak olyan elemei, mint pl. az igazságügyi könyvszakértés, amelyek ügyvéd által eleve nem végezhetők, és a könyvvizsgálói tevékenység végzésének formája is kizárja az ügyvédkénti működés lehetőségét. A kamarai tagi jogok korlátozására pedig csak törvényben meghatározott módokon kerülhet sor, így nyilvánvaló, hogy a könyvvizsgálói kamarai teljes jogú tagság és az ügyvédi kamarai teljes jogú tagság eleve kizárják egymást. Összeférhetlenségi ok nem szüntethető meg azzal, hogy a kamarai tagságra pályázó ígéretet tesz arra, hogy konkrét megbízás keretei között nem vállal el olyan tevékenységet, amelyet, mint a könyvvizsgálói kamara tagja végezhetne. A határozat indokolása hangsúlyozta, hogy a felperes oldalán összeférhetlenségi ok áll fenn, amelyet nem szüntetett meg, így a kamarai felvételének kizáró oka van.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes jogerős másodfokú határozatával szemben, mely kereseti kérelmét a Fővárosi Bíróságon 6. K. 33.972/2006. szám alatt lajstromozták, mely perben a bíróság a felperes keresetlevelét elkészttség okán idézés kibocsátása nélkül elutasította, majd igazolási kérelmének helyt adva az eljárás új számon folytatódott.

A felperes keresetlevelében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az első fokon eljár hatóságnak új eljárás lefolytatására történő kötelezését kérte. Előadta, hogy a határozat azon része, amely a törvényes könyvvizsgáló és a megbízó társaság közötti jogviszonyt társasági jogi jogviszonyként írja le, nem helytálló. Álláspontja szerint a gazdasági társaság tagjaként történő munkavégzés nem keletkeztet munkavégzésre vonatkozó kötelezettséget csak akkor, ha erre kifejezetten mellékszolgáltatásként, vagy egyéb szerződéssel az érintett kötelezettséget vállal.

Tagsági jogviszonya alapján végzett könyvvizsgálói tevékenysége inkább jog, mint kötelezettség, ezért az ilyen formában végzett könyvvizsgálói tevékenység nem tekinthető munkavégzési kötelezettséggel járó más jogviszonynak, ahogy azt a határozat állítja. Nem bizonyítják ezt az alperesi határozatban felhozott jogszabályi hivatkozások sem, úgymint az 1997. évi LXXX. tv. (Tbj.) 5. § (1) bekezdés g) pontja, illetve 5. § (2) bekezdése, valamint a Gazdasági társaságokról szóló, jelenleg hatályos 2006. évi IV. tv. (Gt.), illetve a 2006. június 30-ig hatályos, 1997. évi CXIV. (régi Gt.), miután nem bedolgozó, megbízási szerződés alapján egyéni vállalkozónak nem minősülő vállalkozási jellegű jogviszonyban álló, vagy segítő családtag, nem választott tisztségviselő, emellett nem állja meg a helyét az az alperesi határozatbeli utalás sem, hogy a gazdasági társaság tagjaként történő munkavégzés megvalósítja a régi Gt. 84. §-a szerinti személyes közreműködést, egyrészt miután a hivatkozott törvény 2006. július 1-e óta nem hatályos, a felperes pedig ügyvédi kamarai felvételét éppen ezen időponttól kérte, továbbá a hivatkozott rendelkezés a közkereseti társaság belső jogviszonyaira vonatkozó szabály, míg a felperes egy Kft. tagja. Nem vitatta személyes tevékenységét, mint aláíró könyvvizsgáló, azonban a közreműködés inkább a beosztott könyvvizsgálók, asszisztensek oldaláról megfogalmazható, mint a feladatok ellátásáért felelős senior audit partner részéről. Kifejtette, hogy tevékenysége során vitás, kérdéses, szakértői hozzáértést igénylő esetekben dönt, ha az ügyfél igényli, személyes konzultációs lehetőséget is biztosít számára, és ellenőrzi az elkészült dokumentációt, majd a könyvvizsgálati munka végeztével független könyvvizsgálói jelentés keretében a számviteli törvény szerinti beszámolóról véleményt nyilvánít. Tagi jogviszony alapján folytatott könyvvizsgálói tevékenysége nem minősül vállalkozói tevékenységnek, nem rendelkezik vállalkozói igazolvánnyal, és nem folytat saját nevében és kockázatára üzletszerű gazdasági tevékenységet. A tevékenysége eredményeként jelentkező osztalék vagy egyéb juttatás pedig nem minősíti tevékenységét vállalkozói tevékenységgé.

Keresetlevele további részében részletesen kifejtette a könyvvizsgálói tevékenység általános és szakértői jellegét. Álláspontja szerint a könyvvizsgálói tevékenység szakértői jellegét a Kktv.-ben rögzített több momentum is alátámasztja, e körbe tartozik mindenképp a Kktv. 29. § (2) bekezdése, mely szerint a kamarai tag a könyvvizsgálói tevékenység során jelentéseinek készítésekor független szakértőként köteles eljárni. A könyvvizsgálói tevékenységeket a Kktv. következetesen szakértői munkának tekinti, ezt jelzi azzal is, hogy a Magyar Könyvvizsgálói Kamarán belül nevesített „Szakértői Bizottság” feladatai közé tartozik különösen a könyvvizsgálat körébe tartozó elméleti és gyakorlati könyvvizsgálói szakmai kérdésekben véleménynyilvánítás, és egyéb, a könyvvizsgálói munkával kapcsolatos szakmai kérdések megválaszolása. A könyvvizsgálói tevékenység végzésének formája, melyről azt állítja a határozat, hogy eleve kizárja az ügyvédi működés lehetőségét, a felperes álláspontja szerint érthetetlen megállapítás. Véleménye szerint két okból sem zárja ki eleve az ügyvédkénti működés lehetőségét a könyvvizsgálói tevékenység végzésének formája, egyrészt, mert esetében a tagi jogviszony alapján folytatott könyvvizsgálói tevékenységre az Ütv. 6. § (1) bekezdésében foglalt összeférhetlenségi szabály nem vonatkozik, másrészt, ha vonatkozna is, akkor is felmentést adna az összeférhetlenségi szabály alól a tevékenység szakértői jellegére tekintettel az Ütv. 6. § (2) bekezdés c) pontja. Az pedig, hogy a kamarai jogok közül bizonyos jogokkal nem él, nem jelenti a tagi jogok említett korlátozását. Kiemelte, hogy nem tett ígéretet arra, hogy nem sérti meg a törvényt, mert természetesnek tartja a jogszabályok betartását, csak utalt a törvények ilyen irányú szabályaira, amelyet tévesen interpretál mind az első-, mind a másodfokú határozat azáltal, hogy olyan ígéretet tett a felperes, hogy nem fog könyvvizsgálati ügyfélnek jogi szolgáltatásokat nyújtani és fordítva.

Arra sem tett ígéretet, de még csak utalást sem, hogy nem fog ügyvédként elvállalni olyan feladatot, amit könyvvizsgálói kamarai tagként is végezhetne. Vannak olyan tevékenységek, ahol joga van ügyvédként is, könyvvizsgálóként is elvégezni bizonyos tevékenységet, ilyen pl. az adótanácsadás.

Kiemelte keresetlevelében a felperes, hogy a hatályos joganyag elemzésének oldaláról is arra a következtetésre lehet jutni, hogy a könyvvizsgálót következetesen mindenki szakértőnek tekinti, erre utal a hatályos jogszabályokban használatos könyvszakértő megjelölés, amely alatt könyvvizsgálót értenek a jogszabályok. A felperes állítását több tucat jogszabályi és jogirodalmi hivatkozással támasztotta alá.

Az alperes nyilatkozata a kereset elutasítására irányult, a jogerős másodfokú határozatának indokolását fenntartva arra hivatkozott, hogy határozata megalapozott és jogszerű. Kiemelte, hogy a Szakértői tevékenységről szóló 2005. évi XLVII. tv., a Kktv., valamint a Gt. rendelkezései bizonyítják, hogy a könyvvizsgálói bejegyzés önmagában nem szakértői bejegyzés, a könyvvizsgálói tevékenység általában nem szakértői tevékenység. Hangsúlyozta, hogy a felperes állandó, a Gt. 40. §-án alapuló jogviszonyban áll, az ilyen jellegű tevékenység nem szakértői tevékenység, ütközik az ügyvédi titoktartás szabályaival is, hiszen a beszámoló értékelése átfogó vizsgálatot jelent, melynek során beláthatatlan körben olyan információkat biztosít, amelyeknek a megbízóhoz csak közvetve van kapcsolata, s melynek ismeretében az Ütv. 8. § (1) bekezdése szerint az ügyvédi titoktartás nem biztosítható. Az iratokhoz csatolt MÜK Elnökségi határozat kifejezetten kizárja az általános könyvvizsgálatot, csupán a szakértői közreműködést teszi lehetővé. A Kktv. 26. § (2) bekezdése kétfajta könyvvizsgálói tevékenységet határoz meg, ezt a §-t értelmezi a Magyar Könyvvizsgálói Kamara állásfoglalása is, amely tekintettel volt a TEÁOR rendelkezésére is. A második rendelkezés élesen elhatárolja a szervezetszerű tevékenységet, a könyvvizsgálói átvilágítást és a könyvszakértői tevékenységet. A 27. § b) ponthoz fűzött értelmezés a törvény szövegével összhangban két ponton tekinti szakértői tevékenységnek a könyvvizsgálói tevékenységet, nevezetesen a szervezői, szakértői tevékenység körében, ezzel kapcsolatos szakvélemény készítése esetén, illetve ilyen szakvéleménnyel kapcsolatos tanácsadás esetén. Egyebekben a tevékenység, ide nem értve az igazságügyi szakértői tevékenységet, szakmai feladatnak, de nem szakértői feladatnak jelöli meg, mely álláspont teljesen egybeesik a MÜK állásfoglalásával, valamint a Kktv. rendelkezéseivel.

Az ügyvédek terhelő, és a könyvvizsgálókat nem terhelő titoktartási különbséget hangsúlyozva az alperes jogi álláspontja szerint állandó megbízottként a két tevékenység összegérhetetlenség miatt együttesen nem gyakorolható

A felperes keresete az alábbiak szerint *alapos*.

A bíróság az alperes határozatát a Polgári Perrendtartásról szóló 1953. évi III. (Pp.) 324. § /2/ bekezdés a) pontjában, valamint A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (Ket. 109. § /1/ bekezdésében foglaltak alapján vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, a becsatolt közigazgatási iratok alapján állapította meg.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának KK. 31. számú állásfoglalása szerint az ügyfél anyagi és eljárásjogi jogszabálysértésre, illetve a közigazgatási szerv téves jogértelmezésére hivatkozással kérheti a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát. Az eljárási szabálysértés csak akkor eredményezheti a határozat hatályon kívül helyezését (megváltoztatását), ha az ügy érdemére is kiható olyan súlyos eljárási szabálysértés történt, amely a bírósági eljárásban sem orvosolható.

A perbeli esetben a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy folytatható-e párhuzamosan az ügyvédi és a könyvvizsgálói tevékenység, azaz lehet-e valaki egyidejűleg a két

kamara aktív tagja, ennek függvényében törvényes-e az alperes határozata a keresettel érintett körben.

Az Ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Ütv.) 13. § (1) bekezdése értelmében ügyvédi tevékenységet - az alkalmazott ügyvéd kivételével - az végezhet, aki a kamara tagja, és az ügyvédi esküt letette.

Az Ütv. 13.§. (3) bekezdése alapján a kamarába - kérelmére - ügyvédként fel kell venni azt, aki megfelel a következő feltételeknek:

- a) az Európai Gazdasági Térség valamely tagállamának állampolgára,
- b)
- c) büntetlen előéletű,
- d) jogi egyetemi végzettséggel rendelkezik,
- e) magyar jogi szakvizsgát tett,
- f) a Magyar Ügyvédek Biztosító és Segélyező Egyesületének tagja, vagy a kamara által elfogadott más felelősségbiztosítása van,
- g) az ügyvédi tevékenység folyamatos gyakorlására alkalmas irodahelyiséggel rendelkezik a kamara működési területén,
- h) nem esik a (4) bekezdésben felsorolt kizáró okok alá.

Az Ütv. 13.§. (4) bekezdése szerint nem vehető fel a kamarába az,

- a) akivel szemben a 6. §-ban foglalt összeférhetlenségi ok áll fenn, és azt nem szünteti meg,
- b) aki a közügyektől vagy a jogi képesítéshez kötött foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés hatálya alatt áll,
- c) akit a bíróság szándékos bűncselekmény elkövetése miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt, a büntetés kitöltésétől, illetőleg a végrehajthatóság megszűnésétől számított 10 évig, akinek a szabadságvesztés büntetés végrehajtását próbaidőre felfüggesztették, a próbaidő leteltétől számított 3 évig,
- d) akit az ügyvédi kamarából kizártak, a kizáró határozat jogerőre emelkedésétől számított 10 évig,
- e) aki cselekvőképességet korlátozó vagy kizáró gondnokság hatálya alatt áll, vagy gondnokság alá helyezés nélkül is cselekvőképtelen (Ptk. 17. §),
- f) aki az életmódja vagy magatartása miatt az ügyvédi hivatás gyakorlásához szükséges közbizalomra érdemtelen.

Az Ütv. 6.§. (1) bekezdése értelmében az ügyvéd

- a) nem állhat munkaviszonyban, szolgálati viszonyban, munkavégzési kötelezettséggel járó más jogviszonyban; nem lehet közalkalmazott, köztisztviselő, közjegyző és főállású polgármester,
- b) nem végezhet személyes közreműködéssel vagy korlátlan anyagi felelősséggel járó vállalkozói tevékenységet.

Az Ütv. 6.§. (2) bekezdése szerint nem esik az (1) bekezdés tilalma alá

- a) a tudományos, művészeti és sporttevékenység,
- b) az oktatói tevékenység,
- c) a nem igazságügyi szakértői tevékenység,
- d) a választottbírói tevékenység,
- e) az országgyűlési, európai parlamenti, helyi önkormányzati képviselői jogviszony,
- f) a munkaviszony nélküli igazgatósági és felügyelőbizottsági tagság,
- g) a kuratóriumi tagság és tisztségviselés.

A bíróság a perben rendelkezésre álló iratokból megállapította, hogy a felperes okleveles üzemgazdász, adótanácsadó, bejegyzett adószakértő, bejegyzett könyvvizsgáló, aki 1997-ben végzett az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán, majd 2005-ben jogi szakvizsgát tett. A tagfelvételi kérelme benyújtásakor az ANKER Auditor Kft. tagjaként munkavégzésre irányuló tevékenységét munkaviszony keretében teljesítette, illetve több gazdasági társaságnál a cégnyilvántartás könyvvizsgálóként jegyezte, majd 2006. május 31-i hatállyal alkalmazotti foglalkoztatása az ANKER-Auditor Kft.-nél megszűnt, így 2006. június 1-től a könyvvizsgálói tevékenységet a társaságnál fennálló tagi jogviszony keretében végezte, kamarai felvételét 2006. július 1-i hatállyal kérte.

A bíróság az összeférhetlenség kérdésében a felperes által képviselt jogi érvelést fogadta el, a bíróság jogi álláspontja szerint a felperes keresetlevelében, illetve a per során előterjesztett nyilatkozataiban részletesen kifejtett előadása a bíróság számára meggyőzően támasztotta alá, hogy a felperes esetében nem áll fenn az alperes által - a tagfelvételi kérelem elutasítása jogi alapjaként - hivatkozott Ütv. 6. § (1) bekezdés szerinti összeférhetlenség. A felperes 2006. május 31-től nem áll munkaviszonyban, nincs személyes munkavégzési kötelezettsége, sem társasági szerződés, sem egyéb magánjogi szerződés alapján. Az alperesi határozat ugyan azt állítja, hogy a tagsági jogviszony alapján végzett könyvvizsgálói tevékenység munkavégzési kötelezettséggel járó más jogviszonynak tekinthető, ennek azonban ellentmond mind a régi, mind az új Gt., mely szerint a személyes munkavégzés csak akkor minősülhet mellékszolgáltatásnak, ha a társasági szerződésben ez szabályozásra kerül, a felperes esetében erről nincs szó, ennek ellenkezőjét az alperes sem bizonyította. A felperes nem végez saját nevében és kockázatára üzletszerűen vállalkozói tevékenységet, nem rendelkezik vállalkozói igazolvánnyal sem.

Az alperesi határozat tényként rögzíti, hogy a gazdasági társaság tagjaként történő munkavégzés, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról szóló 1997. évi LXXX. tv. (Tbj.) 5. § /1/ bekezdés g) pont alapján, valamint megvalósítja a Gazdasági Társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. (Gt.) 84. §-a szerinti személyes közreműködést is.

A bíróság felperessel egyező álláspontja szerint sem a Tbj., sem a régi Gt. 84. §-a nem támasztja alá ezen alperesi határozatbeli állítást. A Tbj. 5.§ (1) bekezdés g) pontja azt sorolja fel, hogy ki tekinthető biztosítottnak a munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony keretében személyesen munkát végzők esetében, mely felsorolásba nem illik a felperes, míg a régi Gt. 84. §-a szintén nem alkalmazható a felperesre, ahogy azt a felperes keresetlevelében részletesen ki is fejtette. Ezáltal a bíróság egyetért a felperessel abban, hogy az Ütv. 6. § (1) bekezdésben szabályozott státusz összeférhetlenség a felperes esetében kizárható.

A bíróság további álláspontja szerint helytállóan hivatkozott arra a felperes, hogy választott könyvvizsgálói tevékenysége, mint nem igazságügyi szakértői tevékenység az Ütv. 6. § (2) bekezdés c) pontja alapján a 6. § (1) bekezdése szerinti jogviszonyban is gyakorolható. A felperes esetében az alperesi határozat azt mondta ki, hogy a könyvvizsgálói tevékenység az ügyvédi tevékenységgel abban az esetben nem tekinthető összeférhetetlennek, ha az ügyvéd a könyvvizsgálói tevékenységet eseti megbízás alapján végzi. A bíróság osztotta azt a felperesi érvelést, hogy a szakértői tevékenységnek az eseti jelleg nem fogalmi eleme. Az alperes alapvetően a szakértői működéssel kapcsolatos egyes kérdések szabályairól szóló 24/1971. (VI. 8.) Korm. rendeletre épít, holott ennek ellentmondó, magasabb szintű, vagy azonos szinten álló, de újabb keletű jogszabályok sokasága született, melyek egyértelműen alátámasztják, hogy a könyvvizsgálói tevékenység szakértői - de nem igazságügyi szakértői - tevékenységnek minősül. Ilyen szabályozás pl. a teljesség igénye nélkül

a Kktv. 29. § (2) bekezdése, mely előírja, hogy a kamarai tag a könyvvizsgálói tevékenység során jelentéseinek készítésekor független szakértőként köteles eljárni. Az alperesi érveléssel ellentétben, mely szerint ez a fordulat nem a könyvvizsgálói tevékenység fogalmi meghatározását, hanem a munkavégzéssel szemben támasztott követelményt tartalmazza, rámutat a bíróság arra, hogy a törvény szövege nem úgy szól, hogy a kamarai tagnak a könyvvizsgálói tevékenysége során jelentéseinek készítésekor úgy kell eljárnia, mintha független szakértő lenne, és nem is úgy, hogy a kamarai tag a könyvvizsgálói tevékenység során jelentéseinek készítésekor egy független szakértőtől elvárható körületekintéssel köteles eljárni, hanem a Kktv. úgy fogalmaz, hogy független szakértőként köteles eljárni, vagyis ez a szabály minősítést tartalmaz a meghatározott tevékenységet végzőre.

A Kktv. 27. § b) pontja pedig minimum a jelentéskészítésre irányuló könyvvizsgálói tevékenységek során is szakértőnek minősíti a könyvvizsgálót. A Gt. 279. §-a kifejezetten utal a könyvvizsgáló szakértői minőségére, a könyvvizsgáló szakértőkénti megjelölésére utaló „könyvvizsgáló, vagy más szakértő”, és a „könyvvizsgáló, illetve más független szakértő” fordulatokat alkalmazza továbbá a Pénzügyi szervezetek állami felügyeletéről szóló 1999. évi CXXIV. tv. 11/P § (1) bekezdése, a Hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. 96/B. § (2) bekezdése, a Szerencsejáték szervezéséről szóló 1991. évi XXXIV. tv. 36. § (2) bekezdése. De előfordul a fenti fordulat - könyvvizsgáló vagy egyéb szakértő - a Tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. tv.-ben is többször, és ugyanez a jogszabály más jellegű, definitív megközelítést is tartalmaz a fogalom meghatározások között, úgymint; független pénzügyi szakértő: könyvvizsgáló, befektetési tanácsadási tevékenység végzésére jogosult személy, vagy forgalmazó stb.

Szakértői jellegre utaló megjelölést tartalmaz még többek között a Közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv.-nek az Ipari, kereskedelmi és idegenforgalmi ágazatban történő végrehajtásáról szóló 144/1997. (III.12.) Korm. rendelet 1. számú mellékletének 1. pontja, melyben a szakértői munkacsoportok felsorolásban a könyvszakértő, könyvvizsgáló megjelölés szerepel, ugyanis könyvszakértői képesítés, munkakör nem létezik, ez alatt mindig könyvvizsgálót kell érteni. A könyvszakértő megjelölés az EU irányelvekben is előfordul, a jogszabályi kötelezettségen alapuló könyvvizsgálói tevékenységre, pl. a Pénzügyi rendszereknek, a pénzmosás, valamint a terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló 2005/60/EK. irányelv 21. bekezdésében, és alátámasztja még többek között a könyvvizsgáló szakértői minősítését az is, hogy az adószakértői működés engedélyezésének szabályairól szóló 20/1994. (VI. 17.) PM rendelet 1. § c) pontja alapján az okleveles könyvvizsgálói képesítéssel rendelkező személy minden további feltétel nélkül kérheti felvételét az adószakértők névjegyzékébe.

Számos egyéb jogszabály minősíti önmagában is egyértelműen szakértőnek a könyvvizsgálót, elterjedt a könyvszakértő kifejezés használata a könyvvizsgálóra szinonim fogalomként a jogszabályokban, a bírósági gyakorlatban, de a köznyelvben is egyaránt, de egyetlen szakmaként említi a FEOR is 2514 alatt a könyvszakértőt, könyvvizsgálót. Mindezen jogszabályi hivatkozásokkal alátámasztott felperesi érveléssel szemben az alperes ellen-észrevételt nem terjesztett elő.

Tehát, mint ahogy a szakértői tevékenységnek nem fogalmi eleme az eseti jelleg, úgy nincs jogszabályi alapja az alperes által a könyvvizsgálói tevékenységre alkalmazott „állandó” jelzőnek. A Gt. 40. § szerinti könyvvizsgáló megjelölése: választott könyvvizsgáló, mely megbízás jellemzői a Gt. 40. § (1) bekezdése szerint az, hogy csak törvényben, konkrétan körülírt feladatra jöhet létre, egyéb megbízásokat a könyvvizsgáló ügyfelével nem köthet, egyéb üzleti kapcsolatban vele nem állhat, végül a Gt. 42. § (1) bekezdése szerint a megbízás határozott, maximált időtartamú.

A bíróság nem értett egyet továbbá azon alperesi hivatkozással sem, mely szerint a könyvvizsgálói tevékenység gyakorlása az ügyvédi titoktartás szabályaival ütközik. E körben helytállóan utalt a felperes arra, hogy egyrészt a jogszabályok kizárják a könyvvizsgálói ügyfélnek jogi szolgáltatások egyidejű nyújtását, másrészt, ha egy személy több jogviszonyban tevékenykedik, akkor mindig az adott eljárásra irányadó titokszabályokat kell betartania, melynek megsértése nyilvánvalóan etikai, fegyelmi felelősségre vonást vont maga után.

Megjegyzi még a bíróság, hogy álláspontja szerint nem következetes és egységes a könyvvizsgálói tevékenység megítélése tárgyában az ügyvédi kamarák gyakorlata. A Szegedi Ügyvédi Kamara Elnöksége a 188/1999. számú határozatával jóváhagyta, azaz tudomásul vette az ügyvédi tevékenység és a könyvvizsgálói tevékenység együttes gyakorlását, míg a MÜK 2005/43. számú átiratában azt állapította meg, hogy az Ütv. 6. § (2) bekezdés c) pontja alapján nem esik tilalom alá a nem igazságügyi tevékenység, mely szabályok alapján azt állapították meg, hogy dr. Borzi Miklós könyvvizsgálói tevékenység végzésére jogosult, az ügyvédi szabályok nem tilalmazzák, hogy egy ügyvéd másik kamara tagja lehessen, csupán meghatározzák, hogy milyen tevékenységeket végezhet és milyenek nem.

A fenti kifejtettek alapján a bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az eljáró hatóságot új eljárás lefolytatására és újabb határozat meghozatalára kötelezte. Az új eljárásban a hatóságnak a bíróság ítéletében kifejtettek szerint kell ismételtén elbírálnia a felperes tagfelvételi kérelmét.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illetéket az alperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM sz. rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

A felperes perköltséget nem igényelt, így erről a bíróságnak a Pp. 78. § (2) bekezdése szerint rendelkeznie nem kellett.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségeit a pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2007. november hó 30. napján.

Bogdányné dr. Magyar Erzsébet sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

